

DĚLNICKÉ LISTY

NOVINY DĚLNICKÉ STRANY, ZALOŽENY V ROCE 1872

ROČNÍK VI. / ČÍSLO 15 / TENTO VÝTISK JE ZDARMA

Úpadek

českého venkova

Je nošením dříví do lesa hovořit o významu české vesnice pro život českého národa, jeho kulturu a vůbec jeho bytí. Z české vesnice, z jejího sociálního uspořádání, zvyků a tradic, cílevědomé práce lidí, jejich životní zkušenosti a víry závislé na hodnotách, přesahujících člověka a jež jsou darem Božím, vždycky v minulosti český národ čerpal do svých žil sílu, naději a radost – ať už v dobách zlých či horších – a pomáhaly mu přežít.

Není to tak dávno, co jsme si bláhově mysleli, že českou vesnici už nemůže potkat nic horšího, než bylo období po druhé světové válce. Jak hodně jsme se mýlili, o tom nás přesvědčuje současný život na vesnici s problémy takového rázu, jimž jsou obyvatelé vesnic vystaveni a které jsou jejich chabými silami neřešitelné.

Po druhé světové válce zhusta sedláci českého a moravského venkova sedli bolševikům na lep a ve volbách v roce 1946 jim dali svůj hlas. Vždyť tenkrát komunisté zvítězili s 38% hlasů! Pro zajímavost: na Slovensku zvítězila Demokratická strana s 60% hlasů. Jenže hlasy v Čechách a na Moravě o dalším politickém vývoji republiky rozhodly: na Slovensku se potom chytře provedl převrat, a i tam lid zvítězil nad zrádnou buržoazii tím, že „určil“ Demokratické straně hlavu. Česká vesnice nastoupila svou křížovou cestu...

Po převzetí moci bolševici pochopitelně nesplnili nic z toho, co sedláckům slibovali. Naopak: na vesnici najeli na stalinský model – z velkých sedlácků nadělali tzv. kulaky, vystěhovali je z vesnice vesměs do pohraničí, tenkrát vylidněného po sudetských Němcích; popřípadě je zavřeli do uranových dolů nebo z nich nadělali tovární dělníky. Bolševikům šlo hlavně o jejich majetek: ten rozkulačili a převedli do zřizovaných Jednotných zemědělských družstev (JZD), rozoráním mezi vytvořili scelené socialistické lány. Ostatní drobní sedláci a bezzemci se pochopitelně zalekli a houfně se stávali členy JZD. Plným právem můžeme hovořit o násilném vhněnění lidí do družstev, o loupežích majetku ve velkém, čili o zločinech, jaký český venkov do té doby nezažil. Český venkov a s ním i celý národ prožíval velkou dobu boření hodnot, krvavou sice, ale do jisté míry i romantickou; byl to čas státem zinscenovaných kolosálních zločinů.

V té době si bolševici zcela lehce poradili i s druhým svým nepřítelem na vesnici: s katolickou církví. A situace se opakovala: katolická hodnostářská jako nepřítel lidí byli „po zásluze“ potrestáni, kněží jako třída likvidováni, majetek církve rozkraden a převeden do JZD

či Státních lesů apod. A tak pány české vesnice se stali bolševici a ustrašení venkované se stali jejich nevolníky.

Po vulgárním rozkopání zhruba čtyři sta let zaběhlého sociálního systému a zvyků lidí žijících na vesnici, bolševici zjistili, že národ potřebuje – a zejména oni – potravu pro přežití; museli tedy nový sociopolitický systém na vesnici etablovat a lidem trochu povolit otěže. Po těch nejhorších brutalitách – zlomení šíje sedláckům a katolické církvi – přistoupili k mírnějším prostředkům vládnutí a vesničánům dovolili mít dokonce své záhumenky; konečně dali vesnici pokoj a ona začala – byť v zdeformované podobě – dýchat. Lidé si pomalu začali na nový pořádek zvykat, začali pro sebe stavět nové domy, vesnice se zabydlovala mladými lidmi; vesničánům se začínalo vcelku dobře dařit, utéct nebylo kam. Noví vládcové dobře věděli, že potraviny – jako obilí, cukrová řepa, brambory apod. – jsou v duálně rozděleném světě strategická surovina; svým otrokům zavřeli ústa investicemi: stavěli kulturní domy, samoobsluhy, leckde školy i mateřské školy; existovala dokonce kvalitní dopravní obsluha, takže dostat se denně autobusem či vlakem do okresního města nebyl problém. Ďábel ovšem nesedí za bukem, spřádá svoje plány; cesta české vesnice na popravějšť pokračovala...

Nikdo na vesnici netušil, že rok 1989 a s ním jeho listopad, bude pro českou vesnici znamenat jedno ze zastavení na bolestné křížové cestě.

Demoliberalnímu režimu a současným zednářsko-sionistickým vládcům v naší zemi, volnou tvorbou cen a neviditelnou rukou trhu

se daří ničit na vesnici všechno to, co se tam za čtyřicet let vybudovalo, žilo, byl v pokřiveném stavu, a co bylo na bývalém režimu v podstatě vyzvodorováno.

Zpočátku se vracel restituentům jejich bolševicky ukradený majetek. To se zdá být na první pohled v pořádku, až na jednu „maličkost“: naprostá většina restituentů s bývalým majetkem nemohla srůst, neboť vyrůstala ve městě a dobytek viděli toliko ve filmu, nehovoříc o lásce k půdě. Vždyť je to čtyřicet let co na vesnici proběhla smršť rozkulačování! Restituenti požadovali jen peníze a peníze. Jen malá skupina poctivých sedlácků, kteří na vesnici vyrostli, dostala od bolševiků z JZD rezavé a porouchané stroje, půdu té nejhorší bonity a polorozpadlé budovy. Ale i přesto – díky své zatvrzelé české povaze – tato skupina sedlácků pracuje na svém. Družstva se rozpadla do jakýchsi družstev vlastníků, a i tak se horko těžko a ve značně změněných a tvrdých podmínkách liberalismu „vyrábějí“ potraviny dál. Současní vysocí zemědělství hospodáři a ekonomové svým postojem k vesnici jakoby nevěděli, co bolševikům bylo dobře známo: že totiž potraviny jsou strategickou surovinou a mají cenu zlata. Totéž se týká toho nejcennějšího co tato země má, tj. kvalitní ornou půdu; jak se s ní trestuhodně zachází, může se každý přesvědčit na vlastní oči na periferiích měst, např. Prahy. Podle zpráv Svazu měst a obcí dává demoliberální vláda za rok 6,5krát méně finančních prostředků na obyvatele vesnice, než za stejnou dobu na obyvatele žijících ve městech. A na venkově žije zhruba 80% všeho obyvatelstva. Pochopitelně, že taková „štědrá“ podpora musí být znát...

(Pokračování na str. 2)

Hranice zůstaly

Vstup České republiky do tzv. schengenského prostoru vyvolal u vládních politiků pocit extáze. Řezání závor, popíjení sektu, velkolepá gesta a slova o dalším významném okamžiku v historii naší země. Pozadu nezůstaly ani sdělovací prostředky, které opakovaně zdůrazňovaly, že hranice jsou pryč a již neexistují.

Omyl. Hranice naší země přestaly být pouze kontrolovány, celníci opustili své budovy, lidé tak budou cestovat bez nutnosti předložení patřičného dokladu. Je to dobře? Podle mého názoru nikoliv. Vyměňujeme pohodlnost a chvilku prodlení za ztrátu střežení vlastního prostoru, vzdáváme se možnosti kontroly nad tím, kdo chce vstoupit na naše území. Jestli albánský dealer drog či africký „intelektuál“. Je to jen další voda na mlýn strůjčům Nového světového řádu, jejichž cílem rozhodně není existence suverénních států.

Na první pohled se zdá, že je tento vývoj nezadržitelný. Vždyť co si v zájmu své vlastní pohodlnosti necháme ještě vnucit? Implantování čipů pod kůži, abychom pouhým přiložením ruky zaplatili například nákup? A aniž bychom si to uvědomovali, sami a dobrovolně strkáme hlavu do oprátky a ještě smýčku utahujeme se širokým úsměvem na tváři. Pořád ale existuje cesta zpět. Jen je nutné procitnout z konzumní horečky a začít střízlivým způsobem uvažovat, a to hlavně při rozhodování koho volit. Kolaboranty z parlamentní bandy rozhodně ne.

Schengenský prostor tedy neznamená zrušení hranic, jak se nám snaží politici a média podsouvat. Je to ale další krok k definitivní ztrátě samostatnosti a přerod v evropský region. Hranice nám zatím zůstaly. Zatím.

TOMÁŠ VANDAS
t.vandas@seznam.cz

Úpadek českého venkova

(Dokončení ze str. 1)

Český a moravský venkovský lid byl v minulosti zbožný, ctil a miloval svou svatou katolickou církev. O tomto faktu svědčí ještě dneska na vesnicích leckde zachovalé kostely, které ale bez finančních dotací na jejich opravy brzy vezmou za své. Církev – jak známo – na to peníze nemá: demoliberální režim jí nechce vrátit ani to, co jí bolševici ukradli. A tak se kostely tu a tam z prostředků věřících opravují, tu a tam se prodávají a někde čekají, až jejich torza muslimové přestavějí na mešity.

Všichni jistě vzpomínáme na rok 1991, kdy probíhala vlna liberalizace cen a tzv. malá privatizace. Vzpomínáme, jak na okresní privatizační dražby odněkud přijížděli neznámí mladí muži v dokonalých oblecích a s kufříky plnými, tehdy ještě federálních peněz, zkupovali kdejaký krámk v okrese. Všechny ty samoobsluhy na vesnici, kulturní domy a restaurace sice bolševiky vybudované, ale za naše národní peníze zřízené, byly komusi prodány – lépe řečeno rozkradeny – a peníze za ně bůhví také.

Zpočátku měly obchody svého soukromého vlastníka, ale ten později – protože na vesnici neměl kšeft – zkrachoval, a tak „sámošku“ zavřel. Od té doby stále více přibývá vesnic, kde není obchod s potravinami. O ostatních službách ani nemluvě. Za bolševiků aspoň existovala pojiždná prodejna potravin – i tato činnost se soukromníkům dneska nevyplatí. Primárním cílem v liberální ekonomice je zisk, nikoliv spokojenost občana – ta nikoho nezajímá. Život na současné vesnici je nepředstavitelně těžký, zejména pro mladé rodiny s dětmi a nemocné lidi. Samozřejmě, že se tato skutečnost netýká všech vesnic co jich v České republice je, zejména ne vesnic poblíž městských aglomerací – ale trend zde na-

stíněný takový je. Podobně na vesnici dopadla dopravní obslužnost: musíte vlastnit osobní vůz, protože dopravní obslužnost státem řízená neexistuje. Soukromým společenstvem se nemůže vyplatit jezdit autobusem po špatně udržovaných silnicích pro pár lidí – a tak jsou vesnice, kam autobus nejede vůbec. Situace se v tomto ohledu vrací do 1. poloviny 19. století. Vesnice se vyklidňují, nebyť „luffáků“ z měst, už dávno by jich spousta zanikla.

Kolikáté už je to zastavení na křížové cestě české vesnice...?

Nedávno jsem hovořil na jedné takto postižené vesnici s jedním boдрým sedlákem. Říká: „Víš, můj děda mi vždycky říkal: český sedlák je jako vrba: čím víc ho řežou, tím víc obrůstá.“ Přál bych si, aby to tak bylo, aby čeští sedláci „obrostli“ a podařilo se jim dostat se z pastí pro ně – vlastně pro nás všechny – nachystané. Bojím se ale, že „chycení“ do fatálních pastí pro nás nachystaných se nevyhne.

První takovou past připravila tzv. Evropská unie s jejími kvóty a s bolševicko – dirigistickým systémem vládnutí. Díky „moudré“ zemědělské

politice EU, v státech jako je ten náš, rapidně ubývá hovězího dobytka, ale i vepřového. Jsme nuceni dovážet maso z jiných koutů Evropy, které je tamějšími vládami finančně dotované, což má za následek, že spousta českých sedláků se konkurenčně nemůže vyrovnat s levnějším zbožím a přestává maso produkovat – vlastně „krachne“. Producenti masa se zbavují vepřového i hovězího dobytka, neboť se jim nevyplatí ho pěstovat. Naše pole ovšem nutně potřebují chlévskou mrvu, a té je čím dál méně. Na pole se tedy aplikují převážně umělá hnojiva, což zase má negativní důsledky ve finalitě potravního řetězce, a tím je člověk a jeho zdravotní stav. Podobně je to i s jinými potravinářskými komoditami. Tak kupříkladu díky kvótám EU rapidně klesá produkce mléka a mléčných výrobků ve všech evropských zemích, což má za následek skokové zdražení této potraviny – v Německu až o 50% – ale podobně to dopadne i u nás. Zemědělci v jižních Čechách raději svoje mléko vyvázejí do Bavorska, kde za ně dostávají na litru o korunu víc než u našich výkupců. Je to díky tomu, že ještě k nám nedorazila ta pravá „mléčná krize“. Od příštího roku se očekává velké zdražení pekárenských výrobků – říká se až o 20%. Je to v důsledku neúrody v letošním roce, a to na celém území EU. K tomu zvýšení je třeba ještě přičíst zvýšení o 4% na DPH, kterou odhlasovali naši volení zástupci

lidu v parlamentě v souvislosti s tzv. reformou veřejných financí. Takže my, spotřebitelé, se máme na co těšit. Čili, díky Evropské unii – a vlastně těm politickým silám, jež nás do ní dostaly – naše kdysi vysoce vyspělé zemědělství, jež se vyznačovalo vysokou produkcí a soběstačností v těch nejdůležitějších komoditách nutných pro výživu národa – se proměňuje na evropské přištipkaření a spotřebitelé – tedy my všichni – draze platíme potravinářskou výrobu cizích sedláků a šlendrián úředníků z Bruselu.

Druhou past pro náš venkov, a tedy pro náš národ, vidím ve vymírání českých vesnic. Za takových patnáct dvacet let zcela zákonitě biologicky odejdou současní obyvatelé vesnic, vesměs starší lidé. Sionisticko-zednářský systém má zřejmě pro náš venkov připraven strategický plán, jakýsi endlösung venkova: nechat českou vesnici dokapat a potom sem k nám do Čech a na Moravu, do širokých prostor vymřelých krajů a prázdných vesnic, nechat přistěhovat neevropské obyvatelstvo z arabských zemí, Afriky, Asie. Zabijí tím hned několik „much“ najednou: postarají se o likvidaci bílé rasy, zničení křesťanské kultury a tradic prastarého českého národa, poskytnou prostor a půdu statickým hladovějícím krkům ze všech koutů světa.

To ovšem už bude Golgota české vesnice...

Mgr. LADISLAV MALÝ

DS: Neplatte zdravotní poplatky!

Dělnická strana se rozhodla podpořit bojkot placení zdravotních poplatků, k němuž vyzvala skupina politiků a umělců. Naše stanovisko je v tomto ohledu shodné se signatáři petice, neboť i my se domníváme, že schválený zákon je evidentně protiústavní.

Listina základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky, říká, že „občané mají právo na bezplatnou zdravotní péči

a na zdravotní pomůcky za podmínek, které stanoví zákon“ (Hlava čtvrtá: Hospodářská, sociální a kulturní práva, čl. 31).

Zavedení poplatků ve zdravotnictví od 1. ledna 2008 zcela zásadním způsobem porušuje platnou ústavu a proto by měla být platnost zákona pozastavena do té doby, než v této kauze rozhodne ústavní soud.

Vyzýváme proto naše členy a příznivce, aby do doby, než bude vnesen platný verdikt ústavního soudu, neplatili lékařům požadované poplatky. Je to jediné možné řešení a způsob, jakým můžeme upozornit na skutečnost, že v údajně demokratickém státě jsou porušována ústavní práva občanů.

Tiskový odbor DS

Lidé si stěžují na reformu

BRNO (red) – Stovky občanů – především důchodců, rodin s malými dětmi, ale i lékařů – píšou od začátku letošního roku Ústavnímu soudu. Stěžují si na dopady reformy veřejných financí a hlavně na zavedení regulačních poplatků ve zdravot-

nictví. Předseda Ústavního soudu upozornil, že soud není schopen na všechny tyto dopisy odpovídat. Nehledě k tomu, že mu takovou kompetenci k vyřizování stížností občanů ani Ústava ČR nesvěřila.

„Zákon č. 261/2007 Sb. o stabilizaci veřejných rozpočtů byl u Ústavního soudu navržen skupinou poslanců ke zrušení pro rozpor s ústavním pořádkem. Ústavní soud tento návrh přednostně projedná, přičemž je třeba zdůraznit, že jediným kritériem pro jeho rozhodnutí může být právě pouze posouzení

ústavnosti napadené reformy. Sociální nebo politické aspekty napadené právní úpravy včetně jejich dopadů nepřísluší Ústavnímu soudu posuzovat. Ty jsou ve výlučné kompetenci moci výkonné a zákonodárné,“ uvedl předseda Ústavního soudu Pavel Rychetský.

Ústavní soud v následujících týdnech rozhodne, zda tzv. reforma bude v platnosti i nadále, přestože obsahující zákonné normy jsou evidentně v rozporu s platnou Ústavou České republiky.

Mladí Češi rádi fetují

PRAHA (red) – Nejnáruživějšími kuřáky marihuany v Evropě zůstávají prý mladí Češi do 24 let. Tvrdí to alespoň výroční zpráva Evropského monitorovacího centra pro drogy a drogovou závislost. Za poslední sledovaný rok podle zprávy kouřilo konopí zhruba 28 procent Čechů do 24 let, druhé místo zaujímají Španělé s 19 procenty. Ze zprávy vyplývá, že obliba konopí klesá s přibývan-

jícím věkem.

Evropská zpráva shrnuje ale starší výroční zprávy jednotlivých států. Spíše než nové informace tedy nabízí dlouhodobé srovnání a trendy. Například pro Česko se v materiálu vychází z dat za rok 2004, a ostatních zemí jsou data z let 2004, 2005 nebo 2006. „Celkově se obliba marihuany i hašiše v Evropě snižuje, a to i u nás, je ale pravda, že v populaci mladých dospělých je Česká republika stále na špičce žebříčku, stejně jako loni,“ řekl český zástupce monitorovacího střediska Viktor Mravčík.

Zpráva dále uvádí, že drogou mladých Čechů je vedle konopí také extáze, která se ve formě tablet užívá zejména na tanečních akcích. Ve věkové skupině do 24 let ji v posledním roce užilo 12 procent Čechů, do 34 let 14,6 procenta Čechů. Za Českou republikou následuje Estonsko s 1,7 procenta a Spojené království s 1,6 procenta.

Podle zveřejněné zprávy jeden z největších problémů Evropy představuje jednoznačně kokain. České republice se tento boom zatím vyhýbá, přesto nebezpečí hrozí. Cena kokainu, který byl doposud Čechy vnímán jako droga bohatých, totiž postupně klesá.

Cikáni dostanou další peníze

PRAHA (red) – Vláda bude od ledna tohoto roku pomáhat dvanácti místům, která řeší problémy s cikánskými ghety. Ministryně pro zvýhodňování menšin Džamila Stehlíková věří, že ghetta v Mostě či Ostravě zaniknou, nebo se alespoň život v nich zlepší. Cikánům chce usnadnit přístup ke vzdělání, práci a lepšímu bydlení.

Agentura pro odstraňování sociálního vyloučení bude mít zástupce v Broumově, Brně, Břeclavi, Holešově na Kroměřížsku, Chebu, Mostě, Přerově, Roudnici nad Labem, Slezské Ostravě, Ústí nad Labem a ve dvou regionech – na Jesenic-

ku a Šluknovsku. Volba padla na města, jejichž úřady se tzv. romské otázky samy dlouhodobě věnují.

Ministryně Džamila chce nastartovat spolupráci mezi obyvateli problémových míst a radnicemi, úřady práce či školami a naučit je postupovat tak, aby ghetta časem zanikla nebo se změnila v normální čtvrti. Stát chce pomáhat nejen radou, ale také nemalými penězi. Ty bude čerpat z evropských fondů a ze státního rozpočtu. Vláda v něm na pomoc Cikánům pamatovala. Škoda jen, že stejným způsobem nepamatuje i na ostatní občany.

Průměrná mzda? Fikce

Téměř vždy, když ČSÚ zveřejní údaj o průměrné mzdě, mnozí občané nevěřícně kroutí hlavou, nebo se i rozčílí, neboť svoje příjmy shledávají podprůměrnými a jejich známí a přátelé rovněž vydělávají méně. Cítí se poškozeni, jde ale pouze o nepochopení toho, o čem průměrná mzda vypovídá. Podprůměrně placených zaměstnanců je vždy více než těch, kteří se drží nad průměrem.

Princip je stejný, jako když učitelka ve škole musí rozhodnout, jakou známku napíše žákům na vysvědčení – udělá aritmetický průměr. Sečte všechny známky a vydělí je jejich počtem. Může se lehoučce stát, že žákovi průměr „zkazí“ jediná špatná známka. Žák se může zlobit, že většinu známek měl lepších, ale průměrná známka je jen jedna.

ČSÚ počítá průměrnou mzdu velmi podobně – objem mzdových prostředků vydělí počtem zaměstnanců. A také zde se stává, že mzda malé skupinky zaměstnanců s velmi vysokými platy průměr „zkazí“, tedy podstatně zvýší oproti mzdám většiny zaměstnanců. Průměrná mzda ale není ukazatelem, který by měl vypovídat o většině zaměstnanců.

Mnohem zajímavější údaj ale je to, že podprůměrně placených zaměstnanců je vždy více než těch nadprůměrných, skoro dvě třetiny. Ptáte se, jak je to možné? Je to tím, že průměrnou mzdu „nahodnocují“ lidé s vysokými platy – manažeři, ústavní činitelé, členové dozorčích rad atd. Zveřejňovaná průměrná mzda je tedy spíše než realita obyčejná fikce.

Tiskový odbor DS

Manažeři nebo zloději?

PRAHA (red) – Přestože jdou ceny elektřiny neustále nahoru, manažeři firmy ČEZ si mnou ruce. Manažeři nyní uplatnili opce na 1,378 milionu akcií, což je zhruba 0,23 procenta všech akcií firmy. Za ně zinkasují zhruba 1,141 miliardy korun.

Generální ředitel společnosti Martin Roman by na okamžitém prodeji akcií vydělal 677 milionů korun. O opce požádalo celkem 13 členů vrcholového vedení ČEZ, informoval mluvčí společnosti Ladislav Kříž.

Část opcí uplatnili manažeři již v předchozích

letech. Bývalý člen představenstva Alan Svoboda v roce 2007 získal prodejem akcií ČEZ takřka 56 milionů korun. Šéf firmy Martin Roman loni prodával méně, utržil jen 27 milionů. Letos si ale vše bohatě vynahradí. Uplatní totiž opci na prodej akcií ČEZu, což mu vynesou téměř sedm set milionů korun. Opce byla součástí motivačního programu.

Šest manažerů energetické společnosti ČEZ již na burze prodalo akcie z opcí. Celkem prodali 158.000 akcií společnosti. Za jeden cenový papír získali 1348 korun. Roman nyní uplatnil opce

na 675.000 akcií; tedy všechny zbývající opce, které má z prvního čtyřletého funkčního období. Podle Kříže si však šéf firmy významnou část akcií nadále ponechá. Spolu se jmenováním do funkce na další čtyřleté období totiž Roman získal nárok na další opce. Většinu svých opcí si ponechají i někteří další manažeři ČEZ.

Opční program byl v ČEZ zaveden v roce 2001. Členům představenstva a asi dvacetičlenného výkonného výboru umožňuje zakoupit akcie firmy za cenu před jejich nástupem do funkce a následně je při růstu akcií prodat. Cílem programu je zainteresovat vedení firmy na zhodnocování firmy pro akcionáře. Firma předloni pravidla programu zpřísnila. Nová pravidla omezují potenciální výnos na maximálně dvojnásobek růstu ceny.

Pět let bojů pro vlast, národ a rodinu

V sobotním dopoledni, dne 18. ledna 2003, se v Trnkové sále pražského smíchovského akciového pivovaru sešli delegáti Ustavujícího sjezdu Dělnické strany. Důvodů, proč byla před pěti lety založena Dělnická strana bylo několik. Tehdy neexistovala reálná politická síla, jenž by se zastávala občanů této země, zaměstnanců, ať už dělníků, řemeslníků, zemědělců či úředníků. Bylo reálné nebezpečí, které ale stále trvá, že český dělník – zaměstnanec se stane obětí komunistického bludu a zlořádu. Od počátku vzniku jsme stranou upřímných radikálních vlastenců, podávajících ruku ke spolupráci všem nespokojeným se současným stavem, kteří nechtějí jen nadávat, ale chtějí se aktivně podílet na změně. Sjezd deklaroval, že strana si nehraje na žádnou pravici a levice, protože to jsou pouhá prázdna slova, mající zmašť občany. Delegáti řekli naplno, že DS je tu pro obyvatele této země a pro vládu práce a rozumu. Nic víc, nic míň!

Prvním předsedou Dělnické strany se stal Jiří Štěpánek a místopředsedou strany se stal Tomáš Vandas. Byly zvoleny stranické orgány a strana mohla začít pracovat. Od počátku bylo jasné, že strana bude v nemilosti sdělovacích prostředků a tak bude nutné postarat se o vlastní propagandu, a tu pouze zajistí stranický tisk a veřejná vystoupení. Brzy se přešlo od slov k činům.

Dne 17. dubna 2003 se konalo první veřejné vystoupení DS, kde byl široké veřejnosti představen program a odstartovala se diskuze k připravovanému vstupu republiky do Evropské unie. Mítink s názvem „S občany o EU“ přilákal množství lidí, jenž se živě zajímali o novou stranu a vyplňovaly se první přihlášky. Na mítinku zazněla slova o nutnosti odmítnout vstup do EU. „Česká republika má pro Brusel jediný význam. Využit našeho území pro export inženýrských výrobků a sloužit jako levná námezdní síla,“ uvedl místopředseda Vandas.

Svátek práce roku 2003 znamenal další vystoupení Dělnické strany, jejíž delegace položila květiny na pražský Střelecký ostrov, kde se roku 1890 poprvé oslavoval v českých zemích První Máj. U příležitosti svátku vyšlo také první číslo Dělnických listů, periodika, které nyní vychází pravidelně čtvrtletně a je tribunou všech vlastenců, kteří mají možnost vyjádřit své názory, tolik nepohodlné současnému režimu.

Tentýž rok se konal I. sjezd DS, na kterém došlo k výměně vedení, dosavadní předseda Štěpánek na funkci nekandidoval a na funkci předsedy navrhl Tomáše Vandase. Sjezd návrh podpořil a šéfem strany byl zvolen Tomáš Vandas a místopředsedou se stal Jiří Štěpánek. Na sjezdu byla deklarována vůle kandidovat v nadcházejících evropských volbách. Strana s rozhodla jít do voleb sama, důvěřující ve své vlastní síly. Lídrem evropské kan-

didátky se stal předseda Vandas.

Ve volbách do Evropského parlamentu konaných roku 2004 obdržela DS 0,18% hlasů, což znamenalo 4 289 hlasů. Hlasů pro nezávislost republiky na bruselské centrále. Není důležité, že jsme vstupu do EU nezabránili, ale ukázali jsme, že DS je reálná politická síla, která je schopna z ničeho, za pomoci relativní hrstky vlastenců, získat po celé republice několik tisíc hlasů. Evropské volby ukázaly, že DS se plně etablovala na politické mapě státu a výsledek je příslibem do budoucna.

Za několik týdnů se konaly další volby, tentokrát volby do krajských zastupitelstev, kdy strana postavila kandidátky v osmi krajích a výsledky byly více než povzbudivé. Nejlepšího výsledku bylo dosaženo v kraji plzeňském

Místo ustavujícího sjezdu DS.

– 0,83%, kde DS kandidovala s názvem Dělnická strana – Akce za snížení poslaneckých platů. V tomto kraji byly okresy, kde kandidátku naší strany volilo přes jedno procento voličů. Dělnická kandidátka s přehledem porazila kandidáty tehdy vládnoucí Unie svobody. I v ostatních krajích jsme se mohli s hrdostí podívat na výsledky. Výsledky dvojnásobně voleb roku 2004 katapultovaly Dělnickou stranu do popředí mezi vlasteneckými subjekty v republice. Vše bylo podloženo drobnou trpělivou prací, mítinky s občany, internetovými stránkami a Dělnickými listy.

Rok 2005 byl ve znamení pilné práce, příprav na parlamentní a komunální volby roku následujícího. Kromě těchto příprav dala strana o sobě vědět účastí na demonstracích před sídly komerčních televizí Novy a Primy, aby se ukázalo naše rozhořčení a odpor nad vysíláním reality show Big Brother a Vytolení. Právě tato demonstrace ukázala, že DS je proti všem zvrácenostem, jako jsou zmíněné show či neustálé pokusy o registrované partnerství. Členové a příznivci DS vždy ostře vystupova-

li proti snahám rozbit tradiční rodinu tím, že zrovnoprávníme svazky homosexuálů – sexuálně zvrácených jedinců na roven klasické rodiny. Dnes jsou to homosexuálové, zítřka pedofilové!

Parlamentní volby roku 2006 považovala Dělnická strana jako svoji zkoušku ohněm, testem voličské podpory a zhodnocení své tříleté práce. Šéf strany Tomáš Vandas vyhlásil vnitrostraní diskusi, jestli strana má jít do parlamentních voleb samostatně nebo přijmout nabídku ostatních vlasteneckých subjektů na společnou kandidátku. Po celý rok 2005 probíhala intenzivní jednání mezi ostatními vlasteneckými stranami o společném postupu. Delegaci strany na mnoha jednáních vedl Tomáš Vandas. Po roce intenzivních jednání vykristalovala společná kandidátka s Národním sjednocením pod společným názvem Právo a Spravedlnost.

Tato kandidátka – Právo a Spravedlnost – ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě získala 0,23% – 12 756 hlasů, což znamenalo 12. místo z 25 kandidujících subjektů. Opět byly nejlepší výsledky v Plzeňském a Ústeckém kraji – 0,37%. Byl zaznamenán posun voličských preferencí a aktivisté DS na mítincích poznávali, že politika strany lidi zajímá a přijímají ji za svou. Noviny mizely na setkáních s občany rychlostí tajícího sněhu a vystříhané a vyplněné přihlášky z těchto novin docházely do stranické pošty. Parlamentní volby 2006 znamenaly mohutný příliv členů a založení mnoha místních organizací v krajských, okresních městech či v malých obcích. I dnes se nezřídka se stává, že do Dělnické strany vstupují celé rodiny.

Komunální volby na podzim 2006 znamenaly první hmatatelný úspěch strany, kdy za Dělnickou stranu byli zvoleni 3 zastupitelé (1 zastupitel – Výsluní v Ústeckém kraji, 2 zastupitelé – Rokytnice v Orlických horách v Královéhradeckém kraji). Slušné výsledky byly zaznamenány ve Spáleném Poříčí (3,86%), Vysokém Mýtě (2,15%) a Kadani (1,5%).

Rokem 2007 pokračoval trend, kdy představitelé strany, zejména Tomáš Vandas, byli zváni do televizních předvolebních debat, ale i následujících pravidelných politických debat. Uplynulý nevolební rok se představitelé strany účastnili množství vlasteneckých pochodů a mítinků spolu se svými vlasteneckými kamarády, protože DS je si vědoma, že volební kampaň se musí vést permanentně, ne jen čtvrt roku před volbami.

Dělnická strana se může s klidným svědomím a pocitem dobře vykonané práce ohlídnout za uplynulými pěti lety své existence. Postupujeme nezadržitelně vpřed s vědomím pravdy a nutnosti pomoci své zemi. Vedeme boj o duši českého národa, který je otravován jedem liberalismu, ateizmu a odnárodňování. Budeme pokračovat na budování lidového, sociálního a národního hnutí, které bude stát na třech pevných bodech: půda, národ a vlast.

JIŘÍ ŠTĚPÁNEK, I. místopředseda DS

Zdravotní „reforma“ i pro batolata

Jsem zapřísáhlým nepřítelem všech modelek, superstar či moderátorských hvězdiček, po kterých donedávna neštěkl pes a které se nyní hřejí na výsluní popularity jen proto, že díky svým vnadám získaly partnera z řad bohatých podnikatelů, nebo se rovnou vdaly za osmdesátiletého starce a jaly se veřejnost oblažovat dopředu navcíenými frázemi o šťastné lásce a nalezení smyslu života. Netrvalo to ani půl roku a u rozvodového stání se z tentýž superpartnerů stali alkoholici, suroví, násilníci a egoisté, s kterými nelze již nadále sdílet společný život. Takovému „životní zklamání“ dozajista bolí, a tak jako návrh na kompenzaci za těžké hoře nepřichází v úvahu nic jiného, než-li majetek dotyčného.

Na jednu stranu tyto vychytralé ženyň chápu. Žijeme v době, kdy morálka a čest nemá cenu zlámané grešle a kdy poctivá práce vede k trvalé chudobě a čím dál hlubšímu sociálnímu propadu. Rozhodne-li se žena stát luxusní prostitutkou, která se nechá vyživovat, je to jen její volba, ale ať proboha neotravuje těžce zkoušený lid bláboly o lásce vykoupené životním luxusem!

Jednou z takovýchto žen je i Vendula Svobodová, kdysi bezvýznamná modelka, neváhající nafotit akty k vylepšení osobního konta a která se následně provdala za dnes již zesnulého skladatele Karla Svobodu, o téměř 35 let staršího, bohatého a společensky významného muže. I v tomto případě jsme měli možnost zaslechnout řeči o lásce a pochopení, ponechme však ale protentokrát tuto polemiku stranou.

Jedno se ale Vendule Svobodové nedá rozhodně upřít, a to péče o děti postižené leukémií v rámci akce Kapka naděje. Vzhledem k tomu, že zákeřná nemoc připravila kdysi manželé Svobodovi o vlastní dceru, lze považovat jednání bývalé modelky za upřímné a nikoliv zištné, jak tomu bývá zvykem u podobných organizací. I proto jsem si ze zájmem přečetl novinový článek, ve kterém paní Svobodová dává najevo své rozhořčení nad plánovanou zdravotnickou reformou, ze které nebyly vyjmuty ani děti včetně těch nejmenších, tedy i čerstvě narozených kojenců. Plně stojím za rozhodnutím paní Svobodové vznést písemný protest na adresu vládních činitelů, kteří za tímto zločinem stojí.

Naše vláda neustále a se znepokojením poukazuje na problém stárnoucí populace a nízkou porodnost. Neuvědomuje si přitom, že tento stav je způsoben nikoliv impotencí českých rodin, nýbrž neúnosnými ekonomickými poměry způsobené následky polistopadové politiky. Málokdo z mladých lidí si může dovolit pořídit dítě,

o dvou – obvyklým standardem z dob před dvaceti lety – ani nemluví. Užít dítě a zároveň materiálně zajistit rodinu je při dnešních platech a předražovaných cenách těch nejzákladnějších životních potřeb pro mnohé občany České republiky takřka nemožné. A ODS dělá vše pro to, aby tuto krizi prohloubila. V rámci tzv. reformy dojde k snížení porodného a zrušení různých výhod, jako například daňových slev v rámci rozdílného finančního příjmu manželského páru. A striktní omezení se týká i školství, aby tak z našich dětí vyrůstali negramotní hlupáci, kterým bude stačit nabulíkovat pár sladkých řečiček o blahobytu a nahnat je tak k modroptáčnickým volebním urnám. ODS ovšem jaksi pozapomněla, že díky plánovaným zdravotnickým reformám se právě tyto hlupáci ani nemusejí dožít voličského věku.

Každému – i výše zmíněným hlupákům co uvěřili v Topolánkovy předvolební slátaniny – musí být již konečně jasné o co zde kráčí. Naše vláda v čele s modrými mafiány se rozhodla vyhubit český národ a učinit z naší země páchnoucí žumpu pro různá a pochybná individua z řad zástupců postsovětských, balkánských a asijských republik. Ministr Nečas žádá absolutní zrušení kvóty pro imigranty a umožnit zde pracovat komukoliv bez jakýchkoliv lustrací, a dozajista k tomu přihodí i pár bytů navíc, jako nedávno v případě tří kubánských uprchlických rodin.

Stalo se zde již smutným zvykem, že řada Ukrajinců, Vietnamců či Albánců zakládá rodiny z českými ženami, zároveň je ale zde nutno poukázat na jeden zásadní nezanedbatelný fakt, a to, že výše zmíněné osoby ctí striktně rodinnou příslušnost, hierarchii, a tak upřednostňují spíše svazky s osobami stejné národnosti, na území našeho státu ovšem. Tím je tak narušen vládní plán a k znepokojení mocipánů zde zbývá ještě dostatek Čechů. A tak vládní politici přišli s mnohem „účinnější“ a drastičtější metodou. Zřejmě se rozhodli zlikvidovat české kojence brutálním způsobem – nechat těžce nemocné děti trpět pomalu a v bolestech před očima zoufalých rodičů, kteří nebudou mít dostatek prostředků na náročnou léčbu. Pan Julínek se svými kumpány totiž rámci tzv. reformy rozhodl, že poplatků za návštěvu doktora, pobytu v nemocnici a drahých léků nebudou ušetřeni ani ti nejmenší. Vzhledem k tomu, že v obzvláště náročných případech může léčba jedince vyřplat až na 28 tisíc korun, což je pro 65% populace pobírající mzdu hluboko pod tzv. průměrným platem nedosažitelná částka, bude pro řadu rodin lékařská péče prakticky nedostupná. Takové lidi pak Julínek odkazuje na sociální úřady a prokazuje tak jen

svou bezcitnost a chladnokrevnost, díky které se pár vyvolených zase jednou řádně napakuje!

Vracíme se do poloviny 19. století, kdy umírali lidé následkem katastrofálních poměrů pracovního prostředí a mizerného sociálního zázemí. A zároveň se vracíme do doby, kdy lékařská péče byla luxusem, který si mohli dovolit jen ti nejbohatší. Situace se opakuje. Donekonečna slycháváme fráze o dohánění Evropy a mezitím se vracíme o desítky let nazpět. Naše vláda se rozhodla vytvořit konzervativní stát pro bohaté a privilegované, kdy na jedné straně budou stát ti, kteří budou vychvalovat neomezenost a dostupnost všeho, čeho se jim zamane, kdy jedna strana bude představovat nezměrný luxus, kdežto na druhé straně budeme svědkem utrpení a bídy a tisíce lidí žijící pod hranicí chudoby. Za tohle jsme v listopadu 1989 bojovali? Rozhodně ne. Komunistické zločince nahradili zločinci kapitalističtí, neštítící se ničeho a žijící v přesvědčení o vlastní nedotknutelnosti, tak jak to bývalo zvykem u středověké šlechty! Chudým jsi se narodil, chudým zůstaneš! Tak koukej koušovat!

Bohužel, za tento tristní stav si mohou lidé z větší části sami. Tím, že volí neustále mezi ODS a ČSSD a přehlíží tak neparlamentní strany nabízející národnostní a sociálně spravedlivý program, anebo raději nejdou k volbám vůbec a toliko pak nadávají nad pivními pily, pomáhají vládním činitelům prohlubovat krizi obyčejných občanů této země, včetně jich samých. Ačkoliv nechci být zlomyslný, s jistotou dávku zadostiučinění teď sledují protažené obličejové těch, kteří straně modrých neprozřetelně dali své volební hlasy v očekávání slibovaného blahobytu, a nyní nadávají nad chystanými asociálními reformami, v předtuše té nejčernější budoucnosti. Před rokem nedbali našeho varování, tak teď mají co chtít. Příště dozajista zvolí ČSSD. Anebo se snad konečně poučí?

Bezprostředně po prohraných volbách označil Jiří Paroubek ODS jako stranu totalitní. Já bych ještě neváhal dodat, že ODS je zároveň i stranou fašistickou. Jen taková strana snese ve svém čele předsedu, jenž si libuje veřejným užíváním sloganů nacistického ideologa Josepha Goebbelse. Jenže zatímco pan Topolánek si může na veřejnosti vesele hajlovat, český vlastenec bojující za svůj národ a proti bezpráví je stíhán coby nacističtí extremističtí. Být po mém, dal bych všem těmto parlamentním grázlům přinejmenším doživotí za vlastizradu, tak jak tomu bylo zvykem v 50. letech minulého století. S tím rozdílem, že zatímco tenkrát umírali nevinní lidé, dnes by se dostalo spravedlivého trestu všem těm, kteří si to více než zaslouží! Inu pane Topolánku, vaše politika je opravdu „kumšt“, ale nebojte se, my vám všem jednou předložíme účty!

PETR KRÍŽ

Glosy

Zadostiučinění?

Pražský městský soud před časem vynesl rozsudek nad Ludmilou Brožovou – Polednovou, bývalou prokurátorkou v procesu s Miladou Horákovou. Nepodmíněný verdikt osmi let vězení je pro šestaosmdesátiletou starou paní nepodstatný. Každý tuší, a potvrdil to i soudce, že trest je vzhledem ke zdravotnímu stavu odsouzené nevyhmatelný.

Chtělo by se říci: Konečně! Konečně nastalo zúčtování s minulým režimem a jeho zločiny. Je to tedy důvod k optimismu? Obávám se, že nikoliv. Nemohu se ubránit dojmu, že celý proces byl jen nepovedenou parodií na minulost, která se mohla odehrát jen díky tomu, že paní Brožová – Polednová netrvala u soudního jednání na své přítomnosti. Jinak by kauza dopadla stejně jako u Aloise Grebenička.

Proč to všechno až téměř po osmnácti letech od sametového podvodu? Proč nedošlo k obžalobě již počátkem devadesátých let? Odpověď je jednoduchá. Bránila tomu dohoda komunistických pohlavárů s nastupujícím disentem, kterou osobně zaštiťoval Václav Havel. Právě on je bezpochyby odpovědný za to, že jsme svoji příležitost vyrovnat se s křivdami minulosti promrhali. On je ten, kdo se paktoval s nomenklaturními aparátčiky typu Čalfy, on je tím, kdo považoval za svého přítele komunistického generála Vacka.

Pocit zadostiučinění se tedy, alespoň v mém případě, nedostává. Spíše je tu pocit trapnosti. Trapnosti nad nedůstojnou fraškou, která se nazývá soudním procesem. Fraška, která nemůže zakrýt obrovské morální selhání polistopadové vládní garnitury.

TOMÁŠ VANDAS

Polský příklad

Poláci byli vždy na rozdíl od nás Čechů iniciativnější a nebojácnější. Postavili se proti Hitlerovi v předem prohrané válce, v šestapadesátém hrdě vzdorovali sovětským tankům, o 25 let později vznikla Solidarita i díky které se zdejší poměry uvolnily alespoň natolik, že v zemi bylo možné sehnat západní zboží, jako oblečení či nahrávky zahraničních hudebních skupin.

Nedávno se Polsko razantně vypořádalo s problémem vietnamských trhovníků tak, že je jednoduše z tržišť vyhnalo. I dále polská vláda ukázala, že každý problém dokáže zvládnout sama, bez toho, že by poklonkovala Evropské unii. O čem je vlastně řeč? Inu, zatímco my zavádíme zelené karty pro kdejakého vandráka, kriminálníka či mafiánského nájemního vraha, Polsko řeklo jasně ne. Počínaje půlnocí na 21. prosince i náš východní soused vstoupil do tzv. schengenského pásma, ale zároveň na území, které odděluje Polsko od hranic části Ruska, Ukrajiny a Běloruska, vybudovala polská pohraniční stráž pomyslnou, 1200 km dlouhou zeď, která nepropustně uzavře místní hranice. Desítky milionů eur bylo vynaloženo, aby Polsko odolalo možnému nájezdu imigrantů z Východu, a to vše pod přímým patronátem EU! Nejčastěji zadržuje hraniční stráž Vietnamce, Číňany, Pákistánce a Ukrajince, kteří fungují jako převaděči. Tím se má hlavně zabránit obchodu s pašovanými cigaretami, alkoholem a naftou.

Ukazuje se, že když se chce, tak to jde a to se samotným posvěcením Bruselu, kterému z toho také něco kápně, protože pašované zboží způsobuje největší daňové úniky. U nás se bohužel ničeho takového nedočkáme a tak nám nezbyvá nic jiného, než-li Polákům jen tiše závidět!

PETR KRÍŽ

United States of Europe

Mrazí mě po těle, když si uvědomím, že od koncem prosince už nejsou žádné hraniční kontroly a do naší vlasti nastane nekontrolovaný nájezd všelijakých pochybných individuí z celého světa. Naše hranice už takhle byly chráněny minimálně, ale alespoň se muselo přejet přes hraniční přechod.

Stát, který si nedokáže ochránit své hranice, nemá šanci na přežití. Ale mám dojem, že takový je záměr mocných. Vytvořit u nás prostor pro imigranty všeho druhu a totálně zničit český národ a kulturu. Zaslouží se v rozhlase, že se Češi musí učit toleranci k imigrantům a pochopit jejich odlišnosti a kulturu. Nemělo by to být spíše naopak? Neměli by oni pochopit naši kulturu, dějiny a jazyk? Kdo to nepochopí, nemá tady co dělat.

Myslím si, že situace je horší než před rokem 1989, kdy jsme poslouchali příkazy z Moskvy, ale státní majetek a podniky byly české. Teď posloucháme příkazy nejen z Bruselu, ale i z Washingtonu, státní majetek je rozkradený, podniky jsou z velké většiny v cizích rukách nebo vytunelované. Jsme včlenění do institucí jako NATO a EU, které nás vtahují do vojenských dobrodružství nebo vysávají ekonomicky. Myslím si, že jen málokdo může být tak naivní a myslí si, že dotace z EU jdou pro nás jen proto, že jsme členy unie. Evropská unie nám zadarmo nic nedaruje a určitě nedostaneme více, než kolik odvedeme do bruselského chřtánu. Jde jen o přerozdělování a placení drahých bruselských úředníků.

Jsme členy velmi podivné společnosti, kterou bych nazval United States of Europe, a která připomíná podobný paskvil, kterým jsou USA, kde je jedna z nejvyšších zločinností na světě, kde se mluví mnoha jazyky, kde stáť neochrání obyčejného občana, kde je sociální systém na velmi nízké úrovni, kde se vše měří dolarovým kontem.

Je úplně jedno, jestli u nás vládně ODS nebo ČSSD, oběma stranám bude vždy přísluhoval KDU-ČSL a Strana zelených. Politika se nezmění.

Situace se změní jen tehdy, když dostane šanci nová strana, vlastenecky a sociálně orientovaná, jinak se náš národ rozmělní v United States of Europe a za pár desetiletí už Česká republika jako stát nebude existovat. Proto podporuji Dělnickou stranu, která mé představy svým programem splňuje.

Ing. JOSEF HENDRYCH

Názory čtenářů

Zdravotnictví a peníze

Je to už delší dobu co jsem se dozvěděl, že se v jedné z mosteckých školek šíří tuberkulóza. Dostala se tam s jednou z kuchařek, která o tom ovšem ani nevěděla.

Pro děti v takovém věku může být toto onemocnění prý i smrtelné. Jenomže je tu problém, komu by se to vlastně mělo dávat za vinu? Když o tom tato kuchařka ani nevěděla, nedělala to tedy úmyslně a tudíž je nesmysl vyčítat to jí. Tak tedy komu? Podle mě je odpověď velice jednoduchá: našemu zdravotnictví!

Každý držitel zdravotního průkazu jistě ví, že získat ho není nic těžkého. Je to hlavně otázka peněz. Člověk zaplatí požadovanou částku za vydání průkazu, ale že by mu byly udělané nějaké extra testy na zjištění jeho zdravotního stavu, to se říci nedá. Zároveň se ani nedělají žádné další testy v průběhu života. Takže když si např. v 18-ti letech necháte udělat zdravotní průkaz, budete ho mít až do 60-ti let bez jakýchkoliv průběžných testů. To, že můžete něco chytit v průběhu života, už je asi vedlejší. Pokud byste však o nějaké testy opravdu měli zájem, tak vám samozřejmě nikdo bránit nebude. Testy vám totiž lékař jistě mile rád udělá, ale pouze za peněžní poplatek, který není vůbec malý. Tak proč si to zdravotní pojištění vlastně platíme?! Já to opravdu nechápu. Zvlášť, když si od ledna budeme platit i návštěvu lékaře. To je až neuvěřitelný, když si jednu věc dvakrát a ještě k tomu, když její kvalita dost pokulhává.

LUCIE ŠLÉGROVÁ, Most

Kdo vládne v naší zemi?

Tak tuto otázku si já, a pevně věřím že většina kamarádů z národní opozice, pokládáme stále častěji. Že to nejsme my, Češi, ale společenstvo vyvolených, jež skryto za oponou tahá za nitky a určuje vše, je čím dál více zřejmé. Kainovo znamení na tváři a jazyk samá lež, to je to, co je pevně spojuje a zároveň prozrazuje. Ovšem většina veřejnosti je již tak zaslepená a omámená perfektní propagandou z médií, že ony vyvolené naseptávané nevidí a tak za tichého přihlížení našich vlastních lidí utahují svou oprátku stále víc a víc kolem našeho zbláčeného a skomírajícího národa.

Jen se podívejte, co se děje: proti mladým, vlasteneckým smýšlejícím lidem je brutálně zasahováno policií za to, že si dovolili ve své zemi demonstrovat a jejich trasa měla vést kousek údajným židovským ghettem. Národně uvědomělí aktivisté jsou stíháni za své názory, zatímco bolševická hydra se v tichosti připravuje rozvinout svůj rudý praporek nad vlastní, připravuje se konec naší historické měny, zrušení hranic, český člověk je finančně stále víc znevýhodňován, zatímco cizinec naopak, je rozbitá rodina, likvidován náš obchod a průmysl atd. A já se vás všech, co si myslíte, že si ještě vládneme my Češi, ptám: Vypadá takto naše vláda nad vlastní zemí?

Vyplňuje se to, co již předpověděla stará proctví. Někdo se připravuje převzít vládu nad světem, zničit národy a z vás udělat otroky. Jen slyšte jejich hlasy ze znovu obnovených svatyní zla obrácených k východu! Jsou plné nenávisti, našemu myšlení tolik cizí a neznámé, jejich krev je pošpiněna zločinem a jejich myšlení je myšlením Jidáše Iškariotského, fyzicky slabí a práce se štítící, moc a peníze však nadevše milující. Jen pohlédte na ně a kdož jste Češi, musíte být naplněni odporem. A tahle banda nám bude vládnout?

Dělníci, rolníci, živnostníci a všichni poctiví Češi, kolikrát a jak moc jste byli poniženi, naši noví vládcí se vám vysmívají do tváře a já se vás proto ptám: Jak dlouho ještě budete chodit s hlavou skloněnou a dířit na jejich zlaté postele? Není lepší tu hlavu zvednout a říct jim své hlasitě NE?! Pojďte s námi, vezmeme společně do rukou vládu nad svou zemí a potrestáme zločince a zrádce! Učíme konec té vládě vyvolených a přivedeme opět naši zemi k rozkvětu. Dělnická strana, na rozdíl od ostatních, má plán a cíl, jak toho dosáhnout.

BENEDIKT VÁCHA, Ostrava

Kladivo na čarodějnice

Nechci se v této úvaze zabírat známým dílem Václava Kaplického, kde vystupují fiktivní čarodějnice a inkvizitor Böbling z Edelstadtu. Chci se zaměřit na realitu dneška a to je hon na domnělé neonacisty. Občejný člověk musí nabyt dojmu, že neonacisté jsou úplně všude, od řadových dělníků přes policii a zatím naposledy jsou odhaleni v armádě. Už i ve výroční zprávě BIS za rok 2006 jsou uváděni domnělí neonacisté, hned po cizozajčických mafii, jako druhá největší hrozba pro bezpečnost našeho státu. Pavel Eichler i Jan Gazdík si určitě mnou ruce nad dobře odvedenou prací v podobě odhalení tří mužů v armádě, kteří se nebojí přiznat k myšlenkám patriotizmu, například Martin Hrach z Mostu slouží u dělostřelectva. Je mi jasné, že tento člověk už má na balkoně bytu dělo a permanentně odstřeluje městskou čtvrť Chanov, o dalších aktech této kauzy ani nemluvě.

Bohužel pan Eichler si ve své „objektivitě“ a „profesionalitě“ zapomněl zjistit nějaká základní fakta k této kauze. Třeba jedna věc je ta, že všichni tři byli viděni na akcích, které byly řádně ohlášeny a v případě účasti Vladimíra Holuba na akci ve Wunsiedelu se jednalo o akci legální politické strany NP. Tak kde máme ten neonacismus? Dalším faktem je samotné ustanovení AČR z roku 1993, kde se přímo píše, že AČR nebude diskriminovat své zaměstnance za jejich náboženské a politické přesvědčení s podmínkou, že nebudou své přesvědčení či orientaci prosazovat a zatahovat na pracoviště.

Takže drazí pánové, nějak se vám ten domeček z karet rychle sesouvá, ale vy si určitě najdete neonacisty jinde, třeba v podobě řezníků (na 100% prodávají cikánským spoluobčanům infikované maso) nebo profesionální řidiči, ti určitě po nocích najíždějí do všech, kteří se jim znelíbí, určitě najdete neonacisty i tam, kde by je nikdo nečekal. Já jen doufám, že naposledy zmiňovaní muži z AČR ve vašem fantasmagorickém článku nenechají vše jen tak a podají na vás žalobu pro pomluvu či šíření poplašné zprávy. Čest práci.

VÁCLAV BUREŠ

Dne 1. srpna 1912 se v Lounech narodil statečný vlastenec, bojovník za naši národní svobodu, kapitán in memoriam Otakar Jaroš. Když mu bylo devět měsíců, přeložili otce Františka Jaroše, který pracoval na dráze, služebně do Mělníka. Chlapec byl tedy ještě příliš malý, aby v jeho paměti zanechalo rodiště nějakou stopu. Teprve město nad soutokem Labe s Vltavou se stalo místem, jež se otisklo tisícovými zážitky do všech koutů myslí O. Jaroše. Neposedného kluka, nadšeného sportovce, neúspěšného gymnazisty, ale dobrého studenta pražské Vyšší elektrotechnické školy, na níž v roce 1933 maturoval. O rok nato nastoupil vojenskou prezenční službu. Na základě svého vzdělání byl zařazen ke 3. telegrafnímu praporu, jehož posádkovým městem byla Trnava. Zakončil ji však v Turnově, kde absolvoval školu pro důstojníky v záloze.

To vše se odehrávalo v atmosféře stále se zvyšujícího ohrožení Československa nacistickým Německem. Otakar Jaroš se proto přihlašuje na Vojenskou akademii v Hranicích na Moravě. K tomuto rozhodnutí jej vedlo hlavně upřímné vlastenectví, k němuž byl vychováván doma, a které upevňovalo společenské ovzduší meziválečné republiky. Coby vojenský akademik například v hodinách osvětových přednášek slyšával: „Ve vašich rukou především jest osud naší krásné vlasti, k vám vzhlíží celý národ jako k svým ochráncům. Buďte proto i vy hrdiní, a to nejen ve dnech nebezpečí, kdy vlast a národ vás zavolá k činům rekovným. (...) V bojích za naše osvobození zápasili prosti mužové z lidu. Rekovnosti jejich se podařilo vyprostit naší vlasti i náš národ ze staletého ponižení. (...) Vlast

svoji milujte jako nejdražší mezi všemi zeměmi světa a žádná oběť pro ni vám nebuď těžká! Budete-li tyto příkazy zachovávat i jako praví občane podle nich žít, pak se stane každý z vás člověkem-hrdinou, na něhož bude nejen vlast, ale i národ hrdým...“

V létě 1937 složil před komisí Ministerstva národní obrany náročné závěrečné zkoušky. Dne 29.8. je z hranické akademie vyřazen v hodnosti poručíka telegrafního vojska československé armády. Neblahý rok 1938 prožil u 4. telegrafního praporu v Prešově. Stejně jako velká většina našich vojáků, tak i on byl odhodlán bránit každou píď svojí země proti agresorům. Květnová vojenská opatření a zvláště zářijová všeobecná mobilizace utvrzovala Jarošovo přesvědčení, že tato armáda neustoupí a nikdo na světě ji nedokáže přemoci. Tím větší zklamání představoval mnohokráte diktát. Kladné mravní hodnoty a síly rozvíjené od počátku národního obrození během jediného dne dostaly těžkou ránu.

Kapitulace bez války a nedobrovolné složení zbraní velmi rozčarovalo vojákova duši Otakara Jaroše. Byl však houževnatý chlapec. Neměl v povaze vzdávat se bez odporu, smířit se s porážkou a trpně čekat. Rozbití ČSR a okupace českých zemí v březnu 1939 ho tudíž zavedla do řad čsl. zahraničního odboje, kam odešel v srpnu téhož roku, aby se zbraní v ruce bojoval s německými okupanty. Musel ještě ale vydržet dva a půl roku, naplněných útekem z hroutícího se Polska a interna-

ci v Sovětské svazu, trávající fakticky do jara 1941, kdy byl dán k dispozici čsl. vojenské misi, tehdy tajně přibýš do Moskvy.

Po vypuknutí německo – sovětského konfliktu (22.6.1941) se začala v příuralském Buzuluku od února 1942 formovat československá vojenská jednotka

Ohlédnutí do historie

v SSSR. Otakar Jaroš, již povýšený do hodnosti nadporučíka, je nejprve jmenován velitelem poddůstojnické školy. V červenci pak přebírá velení 1. roty 1. čsl. samostatného polního praporu. Jak byl při výcviku tvrdý na sebe, byl náročný také k podřízeným. Vedla ho k tomu myšlenka, že chceme-li jít bojovat, musíme se ukázat v tom nejlepším světle a alespoň tím smýt hanbu Mnichova, aby si lidé ve světě nemysleli, že jsme se nebránili, protože jsme mizerní vojáci.

Začátkem prosince 1942 dosáhl prapor plné bojovnosti a počalo se s přípravou k odjezdu na bojiště. Dnem, kdy opustil Buzuluk, se nakonec stal 30. leden 1943. Nadporučík Jaroš píše dopis, o němž neví, zda bude někdy doručen: „Drahá maminko, otče, bratři. Zítř ráno odjíždíme na frontu. Doufám, že se vrátím, ale co kdyby... Posílám všem mnoho srdečných pozdravů a vzpomínek. Věřte, že jsem nešel za hranice nadarmo a že jsem vždy svůj úkol poctivě splnil. Ještě jednou mnoho pozdravů. Váš Otakar. Mamince velkou pusou.“

Vlaková souprava s Československými směrovala k jižnímu úseku východní fronty, nacházejícím se však v této době v dosti neurovnaných situacích. Německé velení sem soustředilo čerstvé posily stažené ze západní Evropy, okolo nichž vytvořilo uskupení o síle třiceti divízi, se kterými 18.2.1943 zahájilo útok s cílem zničit sovětská vojska, směřující už k Dněpru a zpětně dobýt Charkov. Chtělo si tím zajistit co nejlepší postavení pro chystanou letní ofenzivu a též v maximální míře odčinit katastrofální stalingradskou porážku, dřív než nastane obleva a bláto zneumožní jakýkoliv pohyb. Rozpoutaly se prudké boje. Naší jednotce byla přidělena obranná linie na řece Mže, vzdálené 30 kilometrů jihozápadně od Charkova, mezi osadami Timčenkov, Mirgorod, Artuchovka.

Řeka ovšem nepředstavovala žádnou překážku, protože led na ní udržel i tanky. Proto po dosažení určeného prostoru v pozdních odpoledních hodinách 3. března rozhodl velitel praporu plukovník L. Svoboda o obsazení vesnice Sokolovo. Ta se rozkládala po pravém břehu Mže ve středu čsl. obranné sestavy, což ji předurčilo k tomu, aby se stala jejím nejhlavnějším opěrným bodem. Těžká úloha hájit toto postavení byla na osobní žádost nadporučíka Jaroše svěřena první rotě, zesílené posilovými prostředky. Již při budování obrany podle svědků prohlásil: „Odtud buď půjdu dopředu, anebo tady zůstanu.“

Dne 8. března 1943 prokázal, že není jeho zvykem

PŘIHLÁŠKA DO DĚLNICKÉ STRANY

Příjmení:

Jméno:

Datum narození: Rodné číslo:

Adresa bydliště (včetně PSČ):

..... Telefon (e-mail):

Povolání (příp. škola):

.....

.....

Datum: Podpis:

Adresa: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Příloha: průkazová fotografie (maximálně 1 rok stará).

„Přihlašuji se za člena Dělnické strany.
Slibuji, že budu dbát o dobré jméno strany a získávat její podporu v veřejnosti.“

mluvit do větru a ani na okamžik nezaváhal. Neustoupil Raději zemřít, než ztratit čest. Spolu s ním toho dne položilo svůj život na oltář vlasti 86 československých vojáků. Proti německé početní a technické přesile se bili neobyčejně hrdinně. Celkem 19 tanků a 4–6 obrněných transportérů zničených a odhadem 300 až 400 mrtvých představovalo krvavou daň, již nepřítel zaplatil za obsazení jedné ukrajinské vesnice. Nemilosrdnost bojů dokresluje také fakt, že za svého frontového nasazení, trávajícího čtrnáct

dní, ztratil 1. čsl. samostatný polní prapor na mrtvých, raněných a nezvěstných 292 osob z 954 příslušníků, vykazovaných před sokolovskou bitvou.

„Npor. Jaroš Otakar...“ píše se v návrhu k vyznamenání, „projevil v boji neobyčejnou osobní statečnost a hrdinství. Rozhodný a odvážný strhával své mužstvo. V nejhustší palbě neopouštěl své stanoviště a řídil boj i tehdy, kdy byl dvakrát raněn. (...) Padl hrdinně mezi svými statečnými vojáky, zasažen dávkou z kulometu najíždějícího německého tanku.“ O. Jarošovi byl jako prvnímu cizinci posmrtně udělen titul hrdina Sovětského svazu. V průběhu 2. světové války to bylo nejvyšší možné ocenění bojových zásluh, udělované v bývalém SSSR.

Dnes se, ať už skrytě nebo zcela otevřeně, rází zvráceně teze, že pro současného člověka jsou pojmy vlast a národ irelevantní. Tedy ty pojmy, pro které Otakar Jaroš a další naši nejlepší lidé neváhali obětovat všechno, včetně svého života. Má-li mít náš národ lepší perspektivu vývoje v budoucnosti, je právě důležité si tento odkaz a ideje, z nichž jejich odhodlání vzešlo, soustavně připomínat. Říká se, že národu, nevážícího si svých hrdinů, hrozí, že nebude žádná mít, až je bude skutečně potřebovat.

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Oznámení

Schůze MO Havířov – Pro členy, příznivce i zájemce jsou každý druhý pátek v měsíci schůze Dělnické strany od 18. hodin v Countrey klubu Havířov (obchodní středisko Orion, naproti autobusovému nádraží). Bližší informace podá pan Mirko Musil, tel: 731 829 392, e-mail: hlasynaroda@seznam.cz.

Kontakty

Plzeňský kraj – Václav Prokůpek, tel: 605 354 030, e-mail: prokupek2006@volny.cz
Vladimír Pelák, tel: 737 139 688

Ústecký kraj – Petr Kotáb, tel: 603 206 308, e-mail: PetrKotab@seznam.cz
Vít Klimeš, tel: 776 604 700, e-mail: delnickastrana@vodafonemail.cz

Praha – Mgr. Ladislav Malý, tel: 721 466 324, e-mail: ladmal@centrum.cz

Liberecký kraj – Jindřich Nestler, tel: 720 177 210, e-mail: nestler@jizersko.cz

Středočeský kraj – Tomáš Vandas, tel: 608 981 643, e-mail: t.vandas@seznam.cz

Jihočeský kraj – Jiří Štěpánek, tel: 603 427 704, e-mail: stepanek-ds@seznam.cz,

Pardubický kraj – Martina Pecinová, tel: 720 491 918

Helena Černá, tel: 739 211 539

Královhradecký kraj – Jaroslav Grund, tel: 603 853 330

Jihomoravský kraj – Pavel Procházka, tel: 777 678 810

Moravskoslezský kraj – Iveta Machová, tel: 603 945 816, e-mail: iveta.machova@seznam.cz

Olomoucký kraj – Jiří Švehlík, tel: 774 548 818, e-mail: ds.olomoucky.kraj@seznam.cz

Zlínský kraj – Radim Skypala, tel: 605 881 108, e-mail: radimskypala@seznam.cz

Volební konto

Bankovní účet Dělnické strany je veden u GE Money Bank. Číslo účtu:

170 130 852 / 0600

Členské a sponzorské finanční příspěvky můžete zasílat složenkou typu C na adresu Dělnické strany: PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Děkujeme Vám za jakoukoliv finanční pomoc.

MOUDRÁ SLOVA

Valere malo quam dives esse. (Cicero)
Raději chci být zdravý než bohatý.